

ת"פ 16798/04 - מדינת ישראל נגד אילון גויל

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 13-04-16798 מדינת ישראל נ' גויל
בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
אילון גויל
הנאשם

nocchim: ב"כ המאשימה עו"ד פורטנו

ב"כ הנואשם עו"ד ריףמן משרדיו של עו"ד לנג

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

נגד הנואשם הוגש כתב אישום המיחס לו שני פרטי אישום האחד בעבירות של תקיפה ואיומים, באשר לאירוע שהתרחש ביום 2/4/2020 בו נטען כי תקף את המטלון אסף שאשה וכן איים עליו ועל חברתו - המטלוננת, אלאור עמרן.

פרט האישום الآخر מיחס לנואשם עבירה של איומים, בכך שבאותו מועד, בשיחת טלפון עם איציק ברזילאי איים על המטלוננים.

אסף שאשה, המטלון, סיפר בבית המשפט כי הוא אדם חולני וסובל ממספר מחלות קשות ו בשל כך הינו בעל 100% נכות ובכל פעם הוא מנסה לעבוד עד אשר יש לאשפזו.

הוא סיפר כי את הנואשם הוא מכיר מזמן רבות שכן הוא שכן שלו וכי המטלוננת היא חברתו. המטלון תאר את מערכת היחסים שלו עם הנואשם כקרובה מאוד וציין כי הנואשם היה לו כאב וסייע לו רבות, אלא שהגיעו הדברים כדי לכך שהנאשם הרימ עליו ידים וממד הוא חושש מאוד ומהלך בעיר בפחד גדול.

המטלוננת סיפר כי הנואשם סייע לו אף במתן כסף ואישר כי קיימים ביניהם סכסוך על רקע זה, שכן הנואשם טוען כי הוא חייב לו 70,000 ₪ ולטעמו אין אמת בכך. ובלשונו: "הוא עוזר לי לסגור קצת חובות, הוא עוזר לי והוא

כבר רצה 70,000 ₪, ניסה להשתלט עלי בכוח".

המתلون תאר כי מאחורי בitem היה מחסן אותו הם הפכו לעסק - מעין קיוסק. הנאשם חף לסייע לו ולמעשה הם חפזו לפועל ייחדינו, אלא שלא הייתה העבודה ולא היו רוחחים והנאשם קבע כי המתلون חייב לו 70,000 ₪. המתلون ציין כי הנאשם אכן הביא כסף לעסק, אך גם הוא עשה כן וציין: "הוא עזר נתן קצת גם אני הבאת", הוא הביא כלכלי אני פיזי מהבוקר עד הערב בניתי את כל מהלך העבודה". מדובר בעסק שהוא פעיל שלושה - ארבעה חודשים. המתلون המשיך ותאר כי הנאשם החל לדבר אליו באופן לא יפה וכך עשה גם לגבי חברותו, כל אחד שהגיע אל המתلون לא נשא חן מלפני הנאשם והמתلون חש כי משלטנים עליו. המתلون ציין כי לא רצה לעשות את שאומרים לו, או כי ישתלטו עליו וכן לא רצה לפחד.

המתلون סיפר כי ביום 13/4/2 הגיע תלונה במשטרת, לאור שהתרחש באותו יום. הוא עמד בחניה של הבניין, ואזיו הבחן בנאשם יצא מרכב, ניגש אליו והיכה אותו במכת אגרוף בפניו בנסיבות הנוכחות במקומות לרבות חברותו. הנאשם לא שוחח עימו, אלא מיד היכה אותו במכת אגרוף בפניו. לדברי המתلون המקום התנפח "יש לי חרדות ואני סובל".

כן ציין המתلون כי הנאשם איים עליו באומרו: "אני עשה אותך נכה, אני ארצת אותך, אמא שלך תשב שבועה עליהם". המתلون סיפר כי הוא נמלט מן המקום וניגש למשטרה.

המתلون ציין כי במקום נכח מספר שכנים, אך אלה לא היו מוכנים להעיד בשל שהם מפחדים.

המתلون סיפר כי מיד לאחר מכן פנה לביקש צו הרחקה מן הנאשם ולאחר מכן בעודו בבית וכאשר חבר שלו ישב אצלו קיבל אותו חבר שיחת טלפון, אותה שמע באמצעות הרמקול וכך האמין לה גם המתلون. היה זה הנאשם אשר התקשר אל אותו חבר וביקש ממנו לבוא מיידית לרחוב רוטשילד ובמהלך השיחה איים על המתلون ועל חברותו וציין כי ירצה אותם ויעשה אותם נקיים, ייקח מהם את הנשומות וכיו"ב.

המתلون ציין כי הוא דיבר את קולו של הנאשם בשיחה וכי קול זה מוכר לו היטב וכי ברוי לו שהנאשם התכוון אליו ולא יוכל היה להתכוון למאן דהוא אחר וכי בנוסף הוא קילל את אביו.

משמעותה במתلون טענת הנאשם כי הוא חייב לו סכום כסף גדול העולה על 30,000 ₪ השיב כי זו טענתו, אך אין לו כל הוכחה באשר לכך ואפיו הוא חייב לו כסף, אין בכך הצדקה להcottו ומהshire: "אני חייב אני אומר שאתה חייב, אבל בגלל שאתה חלש כל אחד יבוא ויסחט אותך בגלל שאתה לי אבא, כל אחד יבוא ויגיד לי מהר אתה חייב, או 60,000 ₪. אני לא ישן בלילה כי אני מפחד שלא ישלח לי איזה גורמים או משהו".

הווצה במתلون טענת הנאשם כי הוא פתח עבورو את הקיוסק על מנת שיחזיר לו חובות אלה. על כך השיב המתلون שכן קודם לכן היה חייב לנאשם 10,000 ₪ ואכן הנאשם השקיע בעסק זה, אלא שהוא עבד שם מבוקר עד ערב והמחסן עצמו הוא שלו.

עוד הווצה בו טענה כי העסק לא עלה יפה כיון שהוא - המתلون מכר בו סמים לילדיים ואת זאת הכחיש

המתלון הכחשה גמורה.

כן הבהיר המתלון את טענת הנאשם כי במהלך האירוע הנזכר אימס על הנאשם. המתלון אישר את טענת הנאשם כי הנאשם הגיע למקום יחד עם בתו, אך ציין כי מיד לכשירד מן הרכב תקף אותו כפי שתאר. ומשנطنען כלפיו כי הנאשם טוען כי בסה"כ קילל אותו ודרש ממנו כסף ואזיו אימס עליו המתלון ונמלט מן המקום, השיב המתלון כי ניכרו עליו סימנים מן התקיפה וטעותו בכך שלא פנה לחדר מيون.

טענת הנאשם כי חברתו של המתלון לא נכחה במקום, השיב המתלון כי היא הייתה במקום וכי הנאשם קילל גם אותה.

המתלון חזר והבהיר כי הגיע תלונה זו רק על מנת להתחמק מתשלום החוב וצין כי לו הגיע הנאשם להסדר אליו, היה משלם לו וכי אין צורך לקבל מכות ולחויות בפחד כל העת.

בחקירה הנגדית אישר המתלון כי הוא חייב לנายน סכום כסף של 10,000 - 15,000 ₪.
עוד ציין כי כתוצאה ממכת האגרוף התנפחו פניו באוזור המכה.

הטיחה בו ב"כ הנאשם כי הנה החוקרת אשר גבתה את תלונתו ציינה כי ניכרת שריטה קטנה ליד מפרק יד שמאל ואני מצינית נפיחות זו. על אף שהшиб המתלון כי גם ענין הנפיחות מופיע בתיק ועל ב"כ הנאשם לבדוק זאת לעומק וכי ישנים עדדים לכך שה הנאשם תקף אותו. משהמיסיכה ב"כ הנאשם להקשות בדבר הסימן שלא ניכר, השיב: "זה היה מכח יבשה, יכול להישבר גם ארובת העין, ברוך השם לא קרה כלום". ועם זאת עמד על אף כי היה סימן וכי החוקרת הבחינה בו ואף נאמר לו על ידי המשטרה לפנות לבית החולים, אלא שהוא לא עשה כן.

המתלון עמד על אף כי חברתו ששמעה את הנאשם מקהל אותו הגיעו למקום, כאשר נכון שם גם שכנים ואזיו החל הנאשם לקל גם אותה ולאיים עליה.

באשר לשיחת הטלפון שהתקבלה אצל חברו, ציין המתלון כי היה זה במטבח ביתו, נכון החבר - איציק, והוא והמתלוננת וכן האמהות של שניהם.

אלאור עמרן, המתלוננת, סיפרה בבית המשפט כי הנאשם הוא שכן שלא והמתלון הוא חבר שלא מזה כמנה. היא סיפרה על אירוע אשר היה והמתלון שהו בבית המתלון, במטבח, ובמקום נכון גם האמהות של שניהם וחבר שלהם, איציק ברזילי. הנאשם התקשר אל איציק וזה השמע את השיחה ברמקול. הנאשם הבahir לאיציק כי הוא זוקק לו במשפט המתקיים בעניינו וכי עליו להעיד בשבilio. הוא יעשה הכל ואפילו ישלם כסף. במהלך השיחה החל קלקל ולומר כי ייקח את הנשומות שלהם, אם ישב בכלל ולגבי מסר כי היא כלבה

ושרמוֹתָה.

היא הבחירה כי ידוע שמדובר בנאשם, הן מפני ששמו הופיע והן מפני שזיהתה את קולו.

לדבריה לאחר אלה, ירד המטלון למיטה ושם פגש בנאשם אשר יצא מרכבו והיכה את המטלון במכת אגרוף. לדבריה היא הבחינה במתוך שמי מקום עומדה במדרגות של הבניין. משניגשה ואמרה לנאשם כי תזעיק את המשטרה החל לקלל גם אותה. היא פרטה מספר קלילות וציינה כי מדובר היה בקלילות בלבד ואויומים כלפיו רק בשיחת הטלפון ועוד הוסיפה כי עודת הנמסרת עתה מספר חדשם לאחר האירוע.

משוענן זכרונה של המטלונת היא ציינה כי הנאשם איים עליה ואמיר כי ישלח מישחו שיירוג אותה ויאנוס אותה.

היא הוסיפה כי לאחר שעיניה בהודעתה, הרי שהבחינה כי היא מתבלבלת בין האירועים.

היא חזרה על כך כי עתה היא זוכרת כי ברגע החניה איים עליה הנאשם כי ישלח אנשים שיירוגו אותה ויאנוּסָה ולאחר מכן היא פנתה עם המטלון אל המשטרה ושם הבחינו כי על גופו של המטלון ניכרו סימנים.

לגביו הסכוסר הכספי שבין הנאשם למטלון מסרה כי ידוע לה שהיה להם עסק משותף סמור לבית וכי הן התחלקו בכיספים חצי בחצי והוא חברים טובים, אך היא לא הייתה מעורבת בעסק זה ואינה יודעת על חוב כלשהו של המטלון.

באשר לטענת הנאשם כי ירד מרכבו והחל לשוחח עם המטלון ודרש ממנו את כספו, השיבה כי הדבר הראשון שראתה הייתה מכת האגרוף לפניו של המטלון ועם זאת משנשאלת האם הנאשם איים על המטלון, השיבה כי היא שמעה קלילות בלבד.

באשר לשיחה הטלפונית, עמדה המטלונת על כך כי הנאשם איים עליהם והבחירה כי למחарат היום היה הלין משפטី בשל בקשה למצו הרחקה שהוגשה נגד הנאשם והוא זמין את איציק לבוא עד מטעמו ומספר כי היא, המטלונת, מנסה "لتפפור" לו תיק ואז'י אמר כי יקח את החיים שלהם וכי משפט זה זכור לה.

בחקירה הנגדית חזרה המטלונת על כך כי כאשר היכה הנאשם את המטלון היא עמדה בפתח הבניין וציינה כי הוא מרוחק מן המקום כ- 30 - 40 מטרים.

עוד הבחירה המטלונת כי מיד לאחר שיחת הטלפון עם איציק היא פנתה לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה נגד הנאשם היוות וחשחה ממנו מאוד היא סיפרה כי המטלון לא רצה להטלון כיוון שהוא חבר טוב של הנאשם. לדבריה משהתקבלה השיחה, איציק כבר היה בבית כשעה או יותר והשיחה נשמעות היטב. עוד ציינה כי לuibט זכרונה שתי האמונות הגיעו אליו איתנה לתחנת המשטרה.

באשר למכת האגروف שקיבל המטלוןמן הנאשם צינה המטלוננט כי סימנה ניכר על צידם הימני של פניו. לטעמה, אף השוטרים הבחינו בסימן זה.

הוגש מזכיר שערך החוקר סטנישלב מולדבנוב (ב/1) ולפיו שאל את המטלוננט לפרטיו של השכן אשר לדבריה ניסה להפריד במהלך האירוע והיא מסרה כי מדובר ביוסי בן זקן ואף מסרה את כתובתו. כן נתקשה המטלוננט לאשר כי בתו של הנאשם הייתה ברכבו והוא אכן אישרה זאת, אך מסרה כי אינה יודעת למסור את פרטייה של הבית.

רחל שאשא, אמו של המטלוןן, מסרה בבית המשפט, אודות השיחה שהתנהלה בבית. היא סיפרה כי לאחר שאייציק שהה בביתם מזה זמן, הוא קיבל שיחה למכשיר הטלפון שלו ופתח את הרמקול. המתקשר הזדהה כאילון וביקש מאיציק להגיע במהירות לרחוב רוטשילד כיון שהוא רוצה לשוחח עימו ונזקק לו עדות וכי המטלוןן והמטלוננט משקרים. אייציק מסר לו כי אינו יכול לבוא וכי יוציא אותו מעין זה ונתקק את השיחה. היא צינה כי במהלך השיחה ציין המתקשר כי כאמור השניים משקרים וכי הוא ירצה אותם וישחט אותם וכן קלות. היא צינה כי היא יודעת שמדובר בנאשם, כיון שהוא מוכר לה כשקן, שאף היה מגיע תמיד לביתה.

העדת אישרה בחקירה הנגדית כי הגיע אל המשטרה כיומיים לאחר מכן משוזמנה לעשות כן והבהירה כי היה זה לאחר שהמטלוננט הגישה את תלונתה והגמ שהיא ואמה של המטלוננט הגיעו יחד עימה לתחנת המשטרה כבר באותו יום. היא סיפרה כי ביקשה מאיציק להעיד, אך הוא לא רצה לעשות כן וביקש שלא להיות מעורב. עוד הוסיף העדת כי אייציק לא אמר לנאשם כי הוא נמצא בביתם, אלא השמע את השיחה באמצעות הרמקול.

שמעה עמרן, אמה של המטלוננט, סיפרה בבית המשפט כי ישבה בביתה של רחל שאשא, עת התקשר הנאשם אל חבר שלו שנמצא שם ומספר לו כי הוא מסובך ורוצחים להכנסו אליו וכך מבקש את עזרתו. השיחה נשמעות באמצעות הרמקול של הטלפון. כן צינה העדת כי הנאשם קיל את בתה - המטלוננט, ואמר כי יעלים את הנשומות שלהם. היא יודעת כי מדובר בנאשם כיון שהוא מכיר אותו כשקן מזה שנים.

העדת הבירה כי אייציק נכח במקום עוד טרם הגיעתה והכחישה כי כולם ישבו ייחדיו ותאמנו מה לומר, אלא כל אחד מהם מסר במשטרת את שארע.

שמעון מואייל אשר הזמן עד תביעה סיפר כי הנאשם תמן בו עת היה דר רחוב. העד הוא אחיה של רחל שאשא וכן הכיר את הנאשם. מאז הרכותם סייע לו הנאשם בכיסף, במימון תרופות והעד אף הועסק אצלם בעסק.

העד סיפר כי באחד הימים הגיע אליו אל העסק שהינו עסוק להימורים ומספר לו כי רב עם אחינו - המטלון. העד הבahir לו כי לא יתעורר בענין זה וכי אין לו קשר עם אחותו ובנה.

משנאמר לעד כי בהודעתו במשטרת מסר דבר אחר, ציין כי אינו זוכר וגם לא אמר את שכתב בהודעה.

מאחר שגרסתו של העד בבית המשפט הייתה שונה באופן מהותי מגרסתו במשטרת הוא הוכרז כעד עויין.

העד אישר כי בתקופה מסוימת הוא התגורר אצל אחותו - רחל שאשא, אולם לדבריו, בנה, המטלון השילן אותו מהבית ועל כן הוא אינו מדבר עם אחותו וילדה.

העד ציין כי אינו חברו של הנאשם, והגמ שזה סיע לסייע וכפיה ורכש עבורי תרופות והוא עובד אצלו - אין הוא חבר שלו.

משהטיחה בו התובעת כי על כן יש לו אינטנס להגמ על הנאשם ועל כן הוא נמנע מלהזכיר על גרסתו במשטרת כי הנאשם לו שהוא תקף את המטלון, השיב העד כי לא אמר את המילה "תקף" אלא סיפר כי הנאשם אמר לו כי הם רבים וכי הוא השיב לו כי אין בדעתו להתעורר בכך. משנתבקש לדין, השיב כי הנאשם אמר לו כי הוא רב עם המטלון. העד אישר כי הוא חתום על הودעתו, אך לדבריו לא קרא אותה טרם החתימה.

בחקירה הנגדית ציין העד כי אינו מצוי בקשר טלפון עם הנאשם וכי אם הוא פוגש אותו הם מדברים. לדבריו הקשר שלו עם הנאשם נמשך שנה.

עוד השיב לשאלת ב"כ הנאשם כי את השם לא לאור אינו מכיר כלל ועיקר.

משהוטח بعد כי הנאשם לא אמר לו כי היכא את המטלון אלא במשטרת נאמר לו כי כך חוסדים בנסיבות, השיב כי אינו ידוע והדבר יתכן והוא ידוע כי לא אמר מילה זו "חס וחלילה".

רשות עו"ד החוקר אשר גבה את הودעתו של שמעון מויאל, מסר בבית המשפט כי הוא מקראי בקול, תוך כדי כתיבת דבריו העד במהלך גביה העד אומר העד ולאחר שההודעה מודפסת הוא מציג אותה על גבי המסך לעד ולאחר מכן העד חותם על ההודעה. משוחץ לו המשפט בהודעתו של העד שמעון מויאל לפיו אמר לו הנאשם כי היכא את בן אחותו, השיב כי אם כך נרשם, הרי כך הושמע לו מפי העד.

בחקירה הנגדית אישר העד כי חקירה זו לא הוקלטה אך חזר והציג כי הוא רושם את אשר הוא שמע. כמו כן ציין כי במידה והוא מבחין כי לעד יש בעיה בשפה העברית הוא נעזר במתורגמן. הוא חזר על כך כי תוקן כדי גביה ההודעה ולאחר ששמע את הדברים מפי העד הוא חוזר עליהם בקול ומקליד אותם. לאחר מכן הוא מראה אותם לעד ורק לאחר מכן הוא מדפיס את ההודעה ואזיו חותם עליה העד.

הוגשה הودעתו של שמעון מויאל במשפטה (ת/10) וממנה עולה כי הוא עובד אצל הנאשם מזה כארבעה חודשים וכי ביום שנעשתה בעסק שלו סירקה, פנה אליו הנאשם ו אמר לו כי היכה את בן אחותו של העד. הוא ציין כי לא התענין בכך כיון שאינו מדובר עם אחותו עם ילדיה כיון שהשליכו אותו מביתם לאחר ניתוח שעבר.

לשאלה האם הנאשם על מנת דהוא, השיב העד כי הוא לא שמע זאת ואינו יודע מה יש בין הנאשם לבין המתלוון וכן ציין כי שם לאלו או אינו מוכר לו ואף לא שמע את הנאשם מאים על אדם בשם זהה. הוא סימן את הודעתו בכך שהוא אינו יודע כלל ולא מעורב בדברים אלה וכי יש לו צורות מסוימות.

נעשתה שיחה עם איציק הנזכר בעדותות לעיל על ידי החוקר סטניסלב מולדבנוב, ברם הלה מסר כי אינו מעוניין להעיד "ולהיכנס לסיפור זה". (ת/9).

יום לאחר מכן חזר אל איציק החוקר רשות עוז אשר שאל אותו מה נאמר בשיחה ביןו לבין הנאשם

והלה השיב, כי הנאשם התקשר כאשר הוא הגיע אל המתלוון והוא שמע את השיחה על רמקול והנ帀 אמר שיש לו סכום עם המתלוון. לדברי איציק הוא מיד עצר את דבריו ולא רצה לשמוע. הוא אמר שהכל שמעו את השיחה באמצעות הרמקול והוא לא שמע מהו הנאשם וביקש כי יניחו לו בשקט וכי ידוע לו שב公报 הינו סיע למתלוון ועוד מסר כי אינו רוצה לומר מה היה בשיחה זו ולהתערב בכך. (ת/6)

החוקר מולדבנוב אף ניסה לאתר את בתו של הנאשם ועל פי העצם המשפחתית אותה צו. בכל הטלפונים האפשריים שלא הייתה מענה (ת/8).

החוקר מולדבנוב התקשר גם אל השכן הנזכר על ידי המתלוונת, יוסף בן זקן, ובקיש לשמעו אודוט האירוע הנזכר והלה השיב לו: "זה לא מעניין אותו, לא מכיר פה אנשים בשכונה, כל טוב לך אדון" וניתק את השיחה. משנישה החוקר לשוב אליו לא היה מענה. (ת/7).

הוגשו שתי הודעותיו של הנאשם במשפטה.

הראשונה נגבהה ביום 3/4/13 (ת/2) סיפר הנאשם כי ערבע קודם לכך מפיקניק והגיע עם בתו אל מגרש החניה שם הבחין במתלוון אותו הוא מלווה מזה שנים רבות, המתלוון גר אצלו בעבר והוא כיסה חובות שלו לשוק האפור בסכום של 40,000 ₪, כמו כן הוא פתח לו קיוסק בסמוך לביתו ואת כל הכספי הדרוש לשם כך השקיע הוא - הנאשם, וסוכם שבאמצעות הכספי שירוויח המתלוון מעסיק זה הוא יחזיר לנ帀 את חובותיו.

תחליה אכן שילם המתלוון לנ帀 כסף אולם לאחר מספר שבועות טען כי העסק בהפסדים ועל כן לא שילם לו דבר. התברר לנ帀 כי המתלוון עוסק בסחר בסמים והוא הבין כי הוא חייב כסף לסוחרי סמים ועל כן לא רצה כי העסק ישאר פתוח בשל חשש להסתבך. כל ניסיונותיו של הנאשם לקבל כסף מהמתלוון ללא צלחו.

ערב קודם לכן משבחין במתלון במשפט החניה, החל המתلون להימלט ממנו ואז פנה אליו הנאשם ודרש את כספו. המתلون הגיע בקהלות ובאיומים וה הנאשם נהג ואמר לו כי אם הוא גבר ימש את איומים. המתلون אמר לנiento כי יש לו מזל שהוא זקן . הנאשם נכנס לבתו ונטל משם את האופניים החשמליים שלו ושוב ירד למיטה ופנה אל המתلون בדרישה לקבל את כספו ואז הבין כי הוא מתרגז ואין בכך כדי להועיל לו ונסע מן המקום לעובdotו. הנאשם ציין כי חברתו של המתلون ואחותה אף הן היו באותו מקום, אך הוא פחד להתעסך עימן והסתלק מן המקום. הוא ציין כי לא היה לו מגע פיזי עם איש והעדיף לעזוב את המקום מכיוון שידע "שהזה מוביל לצרות".

ה הנאשם הבהיר כי היה לו שיג ושיח כלשהו עם חברתו של המתلون וציין כי לא אמר לה מילה כלשהי. הנאשם אישר כיאמין קילל את המתلون והמתلون השיב לו בכך ואף אמר עלייו, אך הבהיר כי תקף את המתلون.

ה הנאשם הסביר כי המתلون חייב לו כ-60,000 - 70,000 ₪ וכי הדברים רשותים.

לטעמו, המתلونנים הגיעו לתמונה נגדו על מנת להתחמק מתשלום החוב. והואוסיף: "לא אני רק מצטרע שנקלעתי לסייעו של מישהו לי שאני התחלתי לעזור לבן אדם ועל מנת שלא להחזיר לי את מה שעשית לו טובה הוא תוקע לי סכין בגב".

הודעתו השנייה של הנאשם נמסרה ביום 4/413 (ת/1) ובמה מסר כי יום קודם לכן נמסר לו על ידי שוטר צו הרחקה שהוציאו כנגדו המתلونנים והבהיר כי אין לו כל עניין איתם ואף פנה לחפש לו מקום מגורי אחר ושלא בקרבתם, שכן הם מהווים איום עליו. הוא הוסיף שעתה בדעתו להתalon נגדם על זה שפה מטרידים אותו ומכפיישים אתשמו. המתلون חייב לו כסף בגין קר שכיסה לו תשלום חוב של 30,000 ש"ח בשוק האפור וכן פתח אליו קיוסק, בו, כך הבין הנאשם, מכיר המתلون סמוי לתלמידי בית הספר הסמוך ועל כן ביקש ממנו לסגור את העסק. המתلون מוכר את תוכלת הקיוסק ואמר לעיתן שקל מהחוב שהוא חייב לו ואף אמר עליו באיזומים נוספים, כפי שפרט . קר קרה ביום 13/4/2013 הנאשם אישר כי פנה לאיזיק וביקש ממנו להעיד בעניינו בדיון הנוגע לצורך ההרחקה, אך הבהיר נמרצות כי במהלך השיחה אותו השמעיים שכוונו כלפי המתلونנים.

בבית המשפט מסר הנאשם כי חזר עם בתו ובמשפט החניה הבחן במתלון העומד ליד אדם נוסף. הוא ביקש מבתו שתעצור ליד המתلون ומיד לכשחビין בו המתلون הוא פתח במנוסה., קפץ מעל גדר ונעמד במרחק של 20-15 מטרים ממנו.

ה הנאשם שאל אותו מדוע הוא בורח ממנו ובתגובה החל המתلون לקלל אותו. עתה, כך הסביר הנאשם הוא סבור שהוא מבין מה המנייע שהיה למתלון לבסוף ממנו, שכן הוא עذر לו וסיעע לו ולמשמעותו כל העת ואל תמן בו כספית והחזיר בעבורו חובות, אלא ש חובותיו של המתلون המשיכו ותפחו וכפי שהבין היה זה בשל

מעורבותו בסחר בסמים ומאז סרב להמשיך ולסייע לו.

הנאשם המשיך ותא ר את אירועי אותו יום כי לאחר הדברים האלה עלה לבתו ונטל את אופניו החשמליים וירד שוב למיטה על מנת לצאת לעבודתו ושוב הבחן במלון העומד במרחק של כ- 7-8 מטרים ממנו, תוך שהוא מחק את חברתו. המלון אמר לו כי לא יכול לקבל אחד מן החוב שהוא חב לו וכי יdag שיחתכו אותו ויזינו אותו והמשיך לצעוק ולקלל. הנואם אמר לו כי גבר אינו מדבר מרוחק וכי לו היה גבר היה בא ומדובר כמו גבר ולא תחת הסינר של חברתו.

הנאשם הבHIR כי כשיצא לראשונה מהרכב, המלון לא הייתה במקום והוא הבחן בה לראשונה רק כאשר ירד שוב מדרתו. באותו של הנואם הייתה עדין ברכבה במרשת החניה ואף הנואם התקדם לכיוון המלון, אחותה ונוספים שהיו במקום וזה אמרה לו המלון אני הכנסתי אותך לבית סוהר ואני אכניס אותך עוד פעם לבית סוהר. הנואם ציין כי נגמר מאמירה זו ולא יחד כי המלון העידה נגדו בעבר והוא עונש במאסר בפועל ועל כן הוא סבור כי המלון חשש ממנו ולטעמו אף פיתחה אליו שנאה. יתר על כן היא יודעת שהמלון חייב לו כסף ויש לשניהם אינטרס ברור להעיל עליו.

לדברי הנואם הוא לא אמר דבר למלון אותו יום כיון שהוא פוחד ממנה והוא מהווע עליו איום כיון שהוא יודע מה ביכולתה לעשות.

הנאשם סיפר כי יום לאחר מכן קיבל זימון לדין באשר לבקשת המלון לצו הרחקה ממנו והתקשר לאיציק ברזילי אשר הכיר הן אותו והן את המלון ומספר לו כיצד המלונים רוצחים לסבר אותו. לדבריו, הוא שאל את איציק בשיחה האם אי פעם שמע אותו פונה כלל ועייר אל המלון בדבר כלשהו ואיציק אישר שאכן לא שמע ועל כן בקש מאיציק שיעשה לו טובה וימסור עדות מטעמו בעין זה, אלא שאיציק השיב לו שאינו מעוניין להיות מעורב. הנואם ציין כי הבין שאיציק הוא חבר של המלון ועל כן פונה לאדם הלא נכון וניתק את השיחה.

הנאשם ציין כי הוא סבר שאיציק נמצא אותה עת בביתו שלו וכיוון שלו אסור היה להתקרב אליו עת לבתו הוא בקש ממנו לבוא למרכז העיר על מנת לשכנע אותו להיעיד לטובתו, אולם משהדר לא נסתיע, סיים את השיחה.

הנאשם פרט והרחיב מדוע יעליל עליו המלון. הוא סיפר כיצד התנהג אליוocab וסייע לו עד אשר המלון כבר חובות רבים ולא שילם אותם וכי הוא לא האמין כי כן יתנהג אליו המלון.

ב"כ הנואם הפנה אליו את השאלה, מדוע אם כן תשקרים גם סימה ורחל, האמהות של המלונים. הנואם השיב כי איןנו נכנס לטעמהן, ברם ככל הנראה הן מבקשות לבסס את התלוונה של המלונים.

בחקירה הנגדית המשיך הנואם והבהיר כמה מכיספו וממטרו השקיע בעסק המשותף, אך אישר כי אכן הוא לא עבד שם, אלא המלון עבד שם. לדבריו לכשוחקם העסק, נהג המלון להעביר אליו מדי יום סכום שבע

בין 400 - 800 ₪, אולם משהנאים פתח את העסק שלו עצמו והתרחק מהמקום, הפסיק המתלוון להעביר לו כסף. מדובר היה בתקופה של מספר חודשים טרם האירוע נשוא כתוב האישום. תחילה אמר לו המתלוון כי אין עבודה בעסק אולם הוא הבחן בתקופת ליקוחות במקום. באחד הימים הבחן בשני בחורים מכנים את המתלוון ואז התברר כי המתלוון חב כספים בשוק האפור ולאחר מכן שהנאים סייעו לו הורדה הריבית שבח והוא אף סייע לו חלק מן התשלומיים. במעמד השיחה עם בעלי החוב של השוק האפור, כך המשיך הנאים ותאר, הוא אף הבין כי המתלוון מעורב בעסקים עם סוחרי סמים ומשהנאים הבין כי הוא מוכר אף לתלמידים הבהיר לו כי יסגור את העסק, כיוון שהעסק רשום גם על שמו.

משהנאים בו ב"כ התביעה כי הנה לא הوطחו דבריהם אלה במתלוון, השיב הנאים כי אכן היו לו מחלוקת עם באת כוחו באשר לדרכ ניהול ההליך.

עם זאת, ציין הנאים הוא לא הספיק בחודשים שקדמו לאיורו לדרוש מהמתלוון את כספו שכן המתלוון דאג להתחמק ממנו ובאותו יום באופן חריג משוחרר הביתה, הבחן בו.

לשאלת התביעה אישר הנאים כי בתו אכן נכח מקום ואף ציין כי היא בקשה למסור עדות במשטרת. הוא עיר למזכיר לפיו חיפש אחריה החוקר והביע את תמייתו היכיז לא אותרה שכן, כך הדגיש הוא עצור אותה עת ומה היה קל יותר מאשר לבקש ממנו את פרטיה ולהגיע אליה באמצעותו.

התובע עימת את הנאים עם האמור בהודעתו במשטרת באשר לשלב בו נאמרו האיים על ידי המתלוון והוא מסר כי האיים נאמרו לפני שירד עם האופניים. אם כך, טען התובע הרי שהדברים עומדים בסטייה לגרסתו בחקירה הראשית ועל כך לא הייתה לנאים תשובה.

עוד הטיח התובע בנאים כי הנה במשטרת לא מסר כלל ועיקר כי המתלוונת איימה עליו כפי שמספר בבית המשפט, אלא ציין כי לא דיבר אליה כלל. הנאים השיב כי הוא לא דיבר אליה, אלא היא שדיברה אליו ובכל זאת הקשה התובע היכיז לא סיפר על איים בוטים כאלה במשטרת ועל כך השיב הנאים כי גם אם לא סיפר על כך במשטרת, כך התרחשו הדברים.

משהווצה בו גרסת המתלווננים באשר לאיורו שהתרחש ברגע החניה, הכחיש הנאים את הדברים.

הנאים הוסיף ומספר כי משהתקשר לאיציק ברזילי, עמד לידיו מוטי ווונה שהיא המפקח שלו אותה עת ושמע את השיחה, אלא שהוא אינו יכול להסביר לעדות בענין זה כיון שהלה אינו עונה לו לשיחות הטלפון שלו מזה זמן.

הנאים עמד על כך כי הגם שארבעה אנשים טוענים כי הושמעו איים בשיחת טלפון זו לא כך היו פניו הדברים.

איציק ברזילי הובא כעד מטעמה של ההגנה.

העד סיפר כי הוא חברו של המתלונן מזה שנים רבות ואת הנאשם הוא מכיר מזמןفتح המתלונן את המזון בסמוך לבתו. העד מסר כי לא היה מעוניין למסור הודעה במשטרה כיון שרצוי שיעיד "צד של אסף" והוא הסביר כי אם יבוא להעיד לא יעשה כן, אלא ייעיד "עדות לזכותו של אילון גוילין".

העד תאר היכיזד סיע הנאשם למתלוון, גם כאשר הסתבר המתלוון עם השוק האפור, וכן סיפר לו גם המתלוון עצמו ועוד סיפר כי שמע במו אוזניו את הנאשם ואומר למתלוון כי את כל הכספי שהוא מרוויח מן העסק ישלם לשוק האפור.

לדבריו של העד, המנייע של המתלוון לטפל על הנאשם עלילה, היה התנהלותו מאחריו גבו של הנאשם בעסק. היה עליו לדוח לו אודות שחורות יוצאות ונכנסות והוא העלים כסף ממו, והדברים חלים הן על המתלוון, הן על אמו והן על המתלוונת.

שאלה מדויקת לא הודיע איפוא לנאשם כי גונבים ממנו כסף, השיב כי אינו השותף של מי מהם וגם לא החבר של מי מהם. או אז שאלת ב"כ הנאשם את העד האם אינו חבר של המטלון והוא חזר בו וצין כי הוא אכן חבר שלו.

באשר לשיחת הטלפון המדוברת, מסר העד כי באותו יום בהיותו בבית המטלון התקשר אליו הנאשם והוא אמר למטלון כי זה הנאשם ומטלון ביקש לשמוע את השיחה באמצעות הרמקול. הוא סרב לבקשתו להגיע למרחץ העיר. הנאשם שאל אותו האם בזמן שהותו במסעדה הבחן באם הנאשם פנה אליו פעם למטלוננט, או ייגש אליה והוא - העד אכן לא ראה דבר זהה.

העד סבור כי המטלון התלונן כנגד הנאשם הטעים בשל הכספי שהוא חייב לו.

עוד הוסיף עד זה כי מספר ימים לאחר מעצרו של הנאשם נפרץ ביתו ולדבריו המתלונן מסר לו כי הוא עצמו עשה זאת. העד לא נמצא למסור את הדברים במשטרה, כיוון שנאמר לו שהגבג נתפס ולא יהיה לו למי להודיע.

משמעות ההתפרצות לא עלה בקנה אחד עם העבודות והוא נשאל על כך על ידי בית המשפט, השיב העד כי המתוון חתר את הסורגים עוד קודם לכן וכן ציין:

"הגנב שנכנס טען שהוא עשה הכל, נתנו לו לשחות שם ערך או וודקה הוא מסתול, האמא נתנה לו כפפות שיילך ויפרוץ הוא שם את הcpfות בכיס, אני נתתי לגנב 50 ₪ כי הוא רצה לנסוע, כשהתקשרו אליו מהמשטרה וביקשו ממני להעיד ואני טענתי שאני לא בצד שלו, ואני הצד של אילן והתקשרו אליו פעמיים".

העד הוסיף והבהיר כי המטלון סיפר לו שחתך את הסורגים עוד טרם הפריצה שבוצעה בדירה והוא דה שהcin את הרקע לכיניסת הגנב.

בחקירה הנגדית אישר העד את תוכן השיחה שלו עם החוקר מולדבנוב, דהיינו כי ביקש שלא להיות מעורב בעניין זה. , לגבי שיחתו עם רשות עוז, בה אמר לחוקר כי היה אצל המטלון וכי הנאשם אמר שיש סכסוך בינו לסין המטלון השיב העד: "יש מצב".

העד הסתיג מהאמור בזיכרון לגבי כך שלא שמע את הדברים, שכן כך ציין הטלפון היה בידו ועם זאת אישר כי אכן אמר לחוקר שאינו מעוניין להיות מעורב וכי יניחו לו. כן אישר כי מסר לחוקר שב עבר סייע הנאשם למטלון.

אם כך הקשה עליו התובע הנה מסר גם דברים המティיבים עם הנאשם ואלה נרשמו והיכן נמסר עלי ידיו כי הוא רוצה למסור עדות לטובות הנאשם? ועל כך השיב העד כי אכן לא נרשם במקום כלשהו והדברים נאמרו ארן ורך לבאת כח הנאשם .

אם כך, הטיח בו התובע, דבריו כי מסר כך במשטרה לא קרו והעד אישר כי אכן לא אמר לחוקרים כלל ועיקר כי הוא מעוניין להעיד לטובות הנאשם. ועוד אישר כי גם שהייתה מודע לכך שה הנאשם עצור לא הגיע למשטרה על מנת למסור גרסתו ואף לא אודות הפריצה לבית הנאשם.

לשאלת התובע מדובר הוא מוקן עתה להיות מעורב בעניין זה, השיב העד כי הוא מכיר את המטלון מזמן רב וכי יש לו עליות וירידות בחים וכי כשם שה הנאשם סייע למטלון כך גם הוא סייע לו וכי הוא הולך עם ליבו. הוא ציין כי הוא והמטلون אינם מדברים כיום זה עם זה, כיוון שהייתה מוקן להיעיד לטובתו. תחילת לא רצתה להיעיד כי היה חבר של המטלון ועתה אינו עוד. חבר של הנאשם לא היה מלכתחילה.

רותם גולן, בתו של הנאשם, מסרה כי משוחזו לבית הנאשם, ביקש ממנו אביה לעזר את הרכב בסימון למטלון. כשהבחין בהם המטלון נסמן המיקום והחל לצעוק ולקלל.

אביה עלה לבתו והיא נשאה במקומ והמתינה לו על מנת לוודא שלא יארע דבר. האב ירד עם אופניו והמטلون וחברתו היו במקומות והחלו לקלל ולאיים. המטלוננט אמרה מספר פעמים שהוא תכניס את הנאשם לכלא.

העדת המתינה עד שאביה יצא מן הרחוב ועזבה את המקום.

העדת צינה כי גם אביה השיב בקהלות, אך לא אמר דבר למטלוננט. עוד הוסיף העדת כי איש מן המשטרה לא פנה אליה לאחר מכן.

לגביו תוכן האיומים צינה כי המתלוון אמר לאביה כי ירצה אותו והמתלוונת כי תכניס אותו לכלא.

בחקירה הנגדית צינה כי לא פנתה מיזמתה אל המשטרה כיון שאינה מתמצאת בהליכים אלה ובשלב כלשהו ביקשה ממנו עורכת הדין למסור עדות והוא פנתה לא המשטרה אף לא הסכימו לקבל ממנו עדות.

גם לשאלת בית המשפט בנושא זה, הזכיר במשך חודשים ארוכים משאביה בתנאים מגבלים והוא יודעת שגרסתה היא אחרת מזו הנטען(Clפוי) ואינה עושה דבר, השיבה כי אינה יודעת מה לעשות וכי היא מתעדכנת בדברי אביה וכן כי ילדה אותה תקופה והיתה עוסקה בעניינים אחרים.

באשר ליום האירוע הבחירה כי לא היה מקום להזעיק את המשטרה, כיון שהאירוע הסתיים.

טרם אדון באירועים אלה המפורטים לעיל ובמקרים שיש לקבוע לגבייהם, לאור העדויות שהובאו בפני בית המשפט, ATIICHIS ACKN למניע אפשרי של המתלוונים לטפל באשמה על הנאשם, כפי שאלת מהלך ההחלטה הראיות.

עתה לאחר שמייעת כל העדויות, נראה כי אין חולק כי אכן המתלוון חב סכום כסף לנואם. סוף דבר אף המתלוון אישר זאת. נחלקו הגרסאות באשר לגובה החוב ומקורו. אין גם חולק כי השניים פתחו עסק ייחודי, וכי הנאשם השקיע בו את מרבית הכספי והתשתיות, אם כי לא עבד בו וכי המתלוון הוא שעבד בו. נחלקו הגרסאות באשר להעברת הכספיים אל הנאשם ונסיבות סגירת העסק והפסקת העבודה בו.

יטען הטוען כי בשל כך, הרי שהיא למTELוון מניע להעליל על הנאשם ולטפל עליו באשמה בשל החוב הכספי שבח לו ו בשל העסק שנגמר.

מנגד יש לטוען כי אף אם יטפל המתלוון על הנאשם אשם, הרי לא יהיה בכך כדי למחוק את חובו לנואם ועוד יש לטוען מנגד כי בה במידה יש גם לנואם מניע לפגוע במתלוון ולפיכך לאיים עליו ולתקוף אותו, וזאת בשל שהמתלוון לא עמד בתשלומים שלו הן מבחינת החוב ובهن מבחינת התשלומים שהיא עליו להעביר לו מן העסק המשותף.

כך או כך, יש לבחון את הגרסאות שהובאו בפני בית המשפט לאור ההתרשומות הבלתי אמצעית מהן ולקבוע ממצאים על פיהן.

באשר ל裁定 הראשון הרי קיימות עדויות הנוכחים במקום: המתלוון, המתלוונת, הנאשם ובתו.

הכל צינו כי במקומות נחחו שכנים נוספים והמתלוננת אף פרטה את פרטי המזהים המדויקים של אחד מהם. אולם הוא סרב למסור עדותו במשטרה וניכר היה מישיחתו עם החוקר כי הוא מרוחיק עצמו מאירוע זה.

מי מעדי הרأיה הנוספים לא הובא מטעמו של אחד מן הצדדים לעדות בבית המשפט.

מלבד כך שמדובר באירוע שהתרחש במגרש חניה לאחר שהנאשם הגיע לשם ברכבה של בתו, חלוקות גרסאות הצדדים באשר לאופן התרחשותו.

גרעין עדויותיהם של המתלונן והמתלוננת דומה מאוד ולמעשה לא נמצא סתיירות של ממש ביניהם ובוודאי לא סתיירות היורדות לגוףו של ענין ושיש בהן כדי לפגום במהימנות עדויותיהם.

עלתה השאלה האם המתלוננת נכחה בשלב הראשון של האירוע, כאשר הנאשם טען בתוקף שלא הייתה שם. מסתבר כי היא אכן לא נכחה לצידם ממש של המתלונן כפי שהיתה מאוחר יותר, ברם גם לשיטתה, היא עמדה בפתח של הבניין הסמוך ומשם צפחה בתרחש. גם המתלונן ציין כי הגיעו למקום מיד לאחר מכן.

ב"כ הנאשם ניסה לסתירה בעניין זה, בכך שהמתלוננת עמדה מරחק ובכך שהמתלונן ציין כי היא הגיעו למקום "לאחר מספר דקות", אלא שלא מצאתי באז דיווקים אלה, אם בכלל, כדי לפגום במהימנות הגירסה, שלמעשה לא נמצא בה סתיירה.

עוד סתיירה לה נטען על ידי ב"כ הנאשם היא באשר לסימנים על פניו של הנאשם כתוצאה ממכת האגרוף - האם ניכרו אם לאו.

המתלונן טען לנפיחות בפניו וטען כי זו ניכרה גם לעיני השוטרים ועמד על דעתו זו גם שהותხ בו כי החוקרת שגבתה את תלונתו הבחינה אף בשטריטה קטנה בפרק כף ידו.

המתלוננת טענה כי על פניו של הנאשם ניכר אודם בשל המכה.

ב"כ הנאשם טען לסתירה בין עדויות השניים ובכלל, שכן השוטרים לא ציינו סימן כזה או אחר.

לא מצאתי כי יש בהבדל הגרסאות בין נפיחות בפניים לבין אודם בפניים, שמלילא לא הצורך טיפול רפואי, כדי לפגום במהימנות העדויות.

כך גם לא מצאתי כי בהעדר תיעוד לסימן הנטען יש לכשעמו כדי לפגום במהימנות העדויות.

עדותה של המתלוננת אכן לקתה בתחילת הבלבול מסוים וניכר היה כי היא מתבלבלת בין האירועים השונים

מבחן הזמן ויחס המתרחש בכל אחד מהם. עם זאת, יש אל לב כי היא עצמה התעשתה במהלך עדותה ושמה ליבה לכך וכי היא התבבלת בתיאור מהלך שני האירועים ותיירה אותם לאחר מכן כסדרם. דוקא בכך יש כדי ללמוד על האותנטיות שביברסה זו

ולהראות שאין המדובר בעדות שנלמדה מראש, תואמה ודוקלה.

מנגד, באשר לאירוע זה, עמדה עדותו של הנאשם וכן עדותה של בתו.

בהודעתו הראשונה במשטרה ציין הנאשם כי כבר בשלב הראשון כאשר ירד מרכבה של בתו, פנה אל המטלון ודרש את כספו והוא השיב לו בקללות ואיומים. לאחר מכן, בשלב השני, כאשר ירד שוב מביתו, נכח במקומו גם המטלוננט והוא שפחד להטעק עימה, לא החליף עימה מילה וחצי מילה.

זהינו, על פי גרטסו זו, הוא דרש את כספו מהטלון מיד בתחילת האירוע וכטגובה לכך איים עליו המטלון וכן לא היו כל איומים כלפי מצידה של המטלוננט.

בעדותו בבית המשפט ציין הנאשם כי מיד לכשחביבו בו המטלון הוא החל לנוס ולקלל ואין כל ذכר לאיומים אותו הזכיר בהודעתו במשטרה. אין גם כל ذכר כי הנאשם דרש ממנו אותה עת את כספו.

עוד ציין הנאשם כי כשירד שוב מדירהתו, אמר לו המטלון אשר המטיין במקום, כי לא קיבל שקל מן החוב, דבר אשר לא נזכר כלל ועיקר קודם לכן והטלון אף לא נחקר אודוטה בכך בחיקירתו הנגדית.

על פי גרטסו בבית המשפט, רק אז החל המטלון באינויו כלפי הנאשם.

על פי גרטסו בבית המשפט, גם המטלוננט איימה עליו אותה עת. מדובר היה, כך תאר במסכת איומים קשים ובוטים במיוחד, ועל כן יש אבן לתמוהה, כפי ש愧 עשה התובע בחקירה הנגדית, כיצד זה לא בא זכרם של איומים אלה בהודעתו במשטרה ולראשו הם הגיעו בגיןה אשר בבית המשפט.

גם משועמת הנאשם עם סטירתו אשר למועד האיומים על ידי המטלון הוא שב וסתור עצמו ומסר גרסאות סותרות ומובלבות וכאשר העמיד אותו התובע על סטירתו, הוא נותר ללא תשובה.

לכוארה, תמכה בתו של הנאשם בגרסתו.

גרסתה היא כגרסתו כפי שמסר אותה בבית המשפט, זהינו איומים הופנו אליו על ידי המטלון והמטלוננט גם יחד, רק בשלב השני של האירוע.

כפי שעלה גם במהלך עדותה של העדה, לא ניתן היה אכן להשתחרר מן התמייה הקשה היכיז, אם זהוי אכן גרסתה של העדה, וידוע לה מזה חדשם רבים כי אביה נעצר בשל גירסה אחרת, הופנו כלפיו חדשות כבדים, הוגש נגדו כתב אישום והוא מצוי בתנאים מגבלים קשים מזה תקופה ארוכה מאוד, היכיז לא השכילה להביא

את גרסתה בפני גורמים מוסמכים כלשהם. הסבריה לא הניחו את הדעת כלל ועיקר ולא עלו בקנה אחד עם מבחני היגיון ושכל ישר.

יתר על כן, לגרסתה, כמו גם לגירושת אביה, שהגיעו למקום המתלון נסמן המקום ולמעשה לא עשה דבר. אם כך, מדוע היה עליה להמתין לאביה עד אשר ירד שוב מביתו על מנת לוודא שלא יארע דבר, שכן היא חששה כיvr קירה, מפני מה היה עליה לחושש, אם לא ארע דבר?

ומעבר לכך שנתתי אמון בעדויות עדי הtribuna - המתلونים ולא נתתי אמון בעדות הנאשם ועדת ההגנה - בתו, הרי שחזוק משמעותי לעדויות עדי הtribuna יש למצוא בעינינו של שמעון מויאל.

הוגשה הودעתו במשטרה והtribuna ביקשה להעדיפה על פני עדותו בבית המשפט מכוחו של סעיף 10א לפיקודת הראיות.

מסתבר כי העד אישר את כל מatan הודעתו במשטרה כפי שנרשמה למעט מילה אחת. לדבריו הנאשם סיפר לו כי רב עם המתلون, ולא סיפר לו כי תקף את המתلون כפי שנרשם.

ニיכר היה بعد כי הוא עשה כל מאמץ להרחיק עצמו מעדות נגד הנאשם ובכלל מעין זה ואין תימה בכך לאחר שהסביר והבהיר את טיב קשריו עם הנאשם ואת הסיווע שקיבל מאת הנאשם, לעומת זאת על המתلون ועל משפחתו של המתلون. רצונו להרחיק עצמו מאירוע זה ניכר היה כבר בהודעתו במשטרה כעולה ממנה.

קיבמתי לענן זה כמהימנה את עדותו של גובה הודעתו של עד זה, אשר מסר כי רשם את דבריו של העד כפי שנמסרו וכי הקרא לו אותם במקביל לרישום.

לפיך מצאתי להעדייף את גרסתו של העד שמעון מויאל במשטרה על פני זו שבבבית המשפט ולפיה התווודה בפני הנאשם כי תקף את המתلون. יש בכך משום הודהה של הנאשם בפני מי שאינו איש מרות וזה ראייה היכולה לעמוד בפני עצמה ובוואדי, שכאמור לעיל, יש בה כדי לשמש חזוק משמעותי לעדויותיהם של המתлонנים.

לפיך, אני קובעת כי הנאשם אכן תקף במהלך אירוע זה את המתلون במקצת אגרוף לפני ופנה בדברי איוםים הן אל המתلون והן אל המתлонנת.

באשר לאירוע נשוא פרט האישום השני - שיחת הטלפון לאיציק ברזילן.

על פי כלל העדויות נכחו במקום המתلون, המתлонנת ושתי אמותיהם.

אמנם ב"כ הנאשם ניסה לטעון כי סימנה עמרן לא יכולה היתה לנכוח במקום ואולם כל שלושה האחרים העידו אף הם על נוכחותה. ב"כ הנאשם נתלה בשעות שונות שמסרו העדים השונים באשר לקיומה של שיחה זו וכן חלוקם של העדים מסרו שעה מוקדמת יותר.

גם הנאשם בחקירתו הראשית נשאל שאלה מדינית כאשר בגין השאלה הופיעה השעה 15.00 כשעת השיחה. ואולם יושם אל לב כי בהודעתו השנייה של הנאשם במשטרה מיום 4/13/2016 הוא ציין: "אטמול בשעה 16.00 הגעת לתחנה..." ומספר כיצד שוטר זימן אותו לחתת צו הרחקה שהוצע נגדו על ידי המתלוונת וכן זימן לדין בעניין זה. ועוד סיפר כיצד לאחר שיצא ממפגשו עם השוטר ובعودו בתחנת המשטרה התקשר אל איציק ברזילי. משמע הדברים כי גרטתו עולה בקנה אחד עם גרטתה של סימנה עמרן.

נכון כי איציק ברזילי שמספר כי במקומות נוכחות, הוא המתלוונת ואמו של המתלוון ולא הזכיר את נוכחותה של סימנה עמרן ואולם גם בעניין זה יושם אל לב, כי אף היא עצמה ספירה כי הגיעו לדירה מאוחר יותר וכאשר איציק כבר נכח שם.

הנה כי כן, לא מצאתי לפפק בגירסת כל העדים באשר לנוכחותה של סימנה במקום. לא מצאתי גם כל טעם מדוע תעיד על נוכחותה אם לא היתה שם. אם רצוי להעליל על הנאשם ולטפל עליו אשמה, קלום לא היה די בשני המתלווננים ורחל שאשה?

לא מצאתי באדי דוקים אשר היו בעניין השעות כדי לפגוע במחימנות. אין חולק כי שיחה כזו התקיימה. אין חולק כי הנאשם התקשר אל איציק ברזילי כאשר הוא שהה בבית המתלוון ואין חולק כי איציק ברזילי השמייע את השיחה לנוכחים באמצעות רמקול.

אם כך המחלוקת היחידה בעניין שיחה זו היא באשר לתוכן השיחה.

לפיכך, לטעמי, אין חשיבות של ממש, באשר לשעת השיחה כפי שמסרו אותה העדים השונים, בין הייא אלה עדוי התביעה ובין עדי ההגנה.

כך גם לא מצאתי לייחס משקל של ממש לכך אחד מן העדים, לרבות עד ההגנה איציק ברזילי מסר גירסה שונה באשר לזמן שהותו של איציק בבית המתלוון ועד לקבלת השיחה.

העדים כולם העידו על כך מרחק של מספר חודשים, ועל כן לטעמי, זהו פרט שני בחשיבותו מבחינה האירוע שהתרחש והעובדיה כי כל אחד מהם מסר גירסה שונה באשר לכך אין בה לכשעצמה כדי לפגום במחימנותם.

עדוי התביעה מסרו כולם כי במהלך השיחה ביקש הנאשם להיפגש עם איציק במרכז העיר, על מנת שאיציק יUID לטובתו. ככל אף העידו כי הוא הזכיר את המתלוונים, קילל אותם והשמיע איזומים לגבייהם.

אמנם העדים לא חזרו במדוייק על לשון איומים זהה ולא ציטטו במדויק מדבריו של הנאשם, אך ככלם כאחד חזרו והדגישו כי היו בדברים איומים, אשר הביאו אותם לפנות אל המשטרה ולהגיש תלונה.

לא מצאתי לקבל את הטענה כי ככלם חברו כאחד על מנת לטפל באשמה על הנאשם כפי שהציג לאורן כל ההליך, כפי שכבר פורט לעיל.

ה הנאשם, שדוקא לו הטעינה לקיומה של שיחה בעלת תכנים מעין אלה, שכן איתה עת יצא מתחנת המשטרה לאחר שנמסר לו צו שהוצאה על ידי המתלוונת והוא זומן לדין בבית המשפט למחרת היום בשל צו זה, אישר את דבר השיחה ואת בקשתו מאיציק כי יגיע למרכז העיר וכי יעד לטובתו, אלא שהכחיש את דבר האיים.

לדברי הנאשם נכח לידיו המפקח עליו אותה עת, מוטי וואנה שהיה עד לשיחה ולמצער, לחلكו של הנאשם בשיחה והנה עד זה, אשר יכול היה לתמוך בגורסת הנאשם ולאשנה לא הובא כלל לעדות בבית המשפט והמשמעות הריאיתית לכך ברורה. גם בהודעתו במשטרה אודות שיחה זו לא מסר הנאשם את פרטיו של העד על מנת שנייתן יהיה לגבות את גרטסו.

בעודותו של איציק ברזילי לא יכולתי ליתן אמון לאור התמיהות הרבות שעלו ממנה.

בהסכמה הוגשו לבית המשפט שני מזכירים שערכו שני חוקרים שונים במהלך החקירה ולפיהם סרב ברזילי להגעה לתחנת המשטרה ולמסור הودעה וביקש להרחיק עצמו ככל האפשר מעורבות באירוע זה.

והנה, **התיעצב איציק ברזילי מיזמתו עד מטעם ההגנה.**

הסביר שהוא לו לשינוי דעתה זה, היה בכך שבמשטרה אמרו לו כי עליו להעיד לטובתו של המתלוון ואילו הוא אמר להם כי אם יגיע יהיה זה לטובתו של הנאשם דוקא.

דא עקא שבשני מזכירים של שני חוקרים שונים לא עלה הדבר כך ואכן בחקריתו הנגדית נאלץ העד להודות לאחר שאלות חוזרות ונשנות כי לא אמר הדברים האלה לחוקרי המשטרה, אלא אמר זאת לבאת כוחו של הנאשם בלבד, טרם הדיון.

עוד עלה מעדותו של העד זה, כי כפי שניסה בעבר להרחיק עצמו מאיירע זה בכלל, עתה עשה כל מאמץ להכפיל את דמותו של המתלוון וזאת הגם שהיא בעבר חברו, ככל הנראה מפני שעתה אינם חברו עוד.

לטענתו של העד הוא אינו ולא היה חברו של הנאשם אולם הוא ראה כי הנאשם פנה אליוocal מושיעו אשר יבוא ויעיד לטובתו .

איציק ברזילי ידע כי הנאשם נעצר ונחקר אודות אירע זה וחך זאת, בפני שני חוקרים של המשטרה ביקש

שלא להעיד וביקש להרחק עצמו מן הנאשם ואף ציין כי לא שמע את הדברים שנאמרו בשיחה, הגם שהוא השמעה באמצעות הרמקול ועוד אמר כי כל הנוכחים שמעו אותה. אם צו ליבנו הנחה אותו, כפי שצין בבitti המשפט, שומה היה עליו לפנות מיזמתו אל המשטרה וקל וחומר להענות לזמןונה, ולמסור גרטתו בפני החוקרים, על מנת לסייע לנאים ולא להמתין עד לאחר הגשת כתב האישום ותקופה כה ארוכה בה שואה הנאשם בתנאים מגבלים.

משכך, אני קובעת כי הנאשם אכן התקשר אל איציק ברזילי כאשר זה שהה בביתו של המתלונן ובמהלך השיחה השמע דברי איוםים שכונו לפני המתלוננים.

לאור כל המקבוץ, ירושע הנאשם בשתי עבירות של אויומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפה סתמה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, כמיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ד, 14 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.